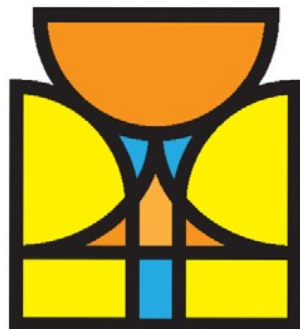

**Druhý Sbor
Českobratrské Církve Evangelické
V Praze 3 – Žižkově**

2025

2

*Epištola Žižkovským
12. ledna 2025*

*Dotazujte se na vůli Hospodinovu
a jeho moc, jeho tvář hledejte ustavičně.
Připomínejte divy, jež vykonal, (Ž 105)*

POZDRAV

Milé sestry, milí bratři, milí přátelé, srdečně Vás zdravím z našeho žižkovského sboru. Přeji vám pokoj, radost a vytrvalou naději v následujícím roce 2025. Dnešní sbírka byla určena na Naději. Děkujeme vám za vaši štědrost, i za to, že pamatujete na náš sbor. Dne 26. ledna jsme srdečně zváni do sboru ČCE v Chrudimi, kde bude od 15h s. Eliška Vančová instalována za farářku tamního sboru.

PRAVIDELNÝ PROGRAM:

V pondělí v 17:30h se sejde Tensing. V 18:30h hospodářská komise.

V úterý v 18h se sejdou děti.

Ve středu v 19h se sejde staršovstvo

V pátek v 9:30h se sejdou maminky s malými dětmi.

V neděli v 9:30h jste srdečně zváni na bohoslužby.

PASTORACE A MOŽNOST ROZHOVORU

Jsem Vám k dispozici pro osobní rozhovory, předkřestní a předsvatební přípravu, modlitbu, praktickou pomoc, návštěvu v nemocnici, návštěvy doma i vysluhování svátostí. Neostýchejte se, stačí dát vědět mailem nebo telefonem. Mlčenlivost je samozřejmostí.

Těším se na Vás, Vaše farářka Olga Mrázková

EVANGELIUM: Mt 2, 13-20

¹³ Když odešli, hle, anděl Hospodinův se ukázal Josefovi ve snu a řekl: „Vstaň, vezmi dítě i jeho matku, uprchni do Egypta a buď tam, dokud ti neřeknu; neboť Herodes bude hledat dítě, aby je zahubil.“ ¹⁴ On tedy vstal, vzal v noci dítě i jeho matku, odešel do Egypta ¹⁵ a byl tam až do smrti Herodovy. Tak se splnilo, co řekl Pán ústy proroka: ‚Z Egypta jsem povolal svého syna.‘

¹⁶ Když Herodes poznal, že ho mudrci oklamali, rozlítil se a dal povraždit všechny chlapce v Betlémě a v celém okolí ve stáří do dvou let, podle času, který vyzvěděl od mudrců. ¹⁷ Tehdy se splnilo, co je řečeno ústy proroka Jeremiáše: ¹⁸ ‚Hlas v Ráma je slyšet, pláč a veliký nářek; Ráchel oplakává své děti a nedá se utěšit, protože jich není.‘

¹⁹ Ale když Herodes umřel, hle, anděl Hospodinův se ukázal ve snu Josefovi v Egyptě ²⁰ a řekl: „Vstaň, vezmi dítě i jeho matku a jdi do země izraelské; neboť již zemřeli ti, kteří ukládali dítěti o život.“ ²¹ On tedy vstal, vzal dítě i jeho matku a vrátil se do izraelské země.

²² Když však uslyšel, že Archelaos kraluje v Judsku po svém otci Herodovi, bál se tam jít; ale na pokyn ve snu se obrátil do končin galilejských ²³ a usadil se v městě zvaném Nazaret– aby se splnilo, co je řečeno ústy proroků, že bude nazván Nazaretský.

TEXT: Ex 1,1-22

Toto jsou jména synů Izraelových, kteří přišli do Egypta s Jákobem; každý přišel se svou rodinou: ² Rúben, Šimeón, Lévi a Juda, ³ Isachar, Zabulón a Benjamín, ⁴ Dan a Nefta

lí, Gád a Ašer. ⁵ Všech, kdo vzešli z Jákobových beder, bylo sedmdesát. Josef už byl v Egyptě.

⁶ Potom zemřel Josef a všichni jeho bratři i celé to pokolení. ⁷ Ale Izraelci se rozplodili, až se to jimi hemžilo, převelice se rozmnožili a byli velice zdatní; byla jich plná země.

⁸ V Egyptě však nastoupil nový král, který o Josefovi nevěděl. ⁹ Ten řekl svému lidu: „Hle, izraelský lid je početnější a zdatnější než my. ¹⁰ Musíme s ním nakládat moudře, aby se nerozmnožil. Kdyby došlo k válce, jistě by se připojil k těm, kdo nás nenávidí, bojoval by proti nám a odtáhl by z e země.“ ¹¹ Ustanovili tedy nad ním dráby, aby jej ujařmovali robotou. Musel stavět faraónovi města pro sklady, Pitom a Raamses.

¹² Avšak jakkoli jej ujařmovali, množil se a rozmáhal dále, takže měli z Izraelců hrůzu. ¹³ Proto začali Egyptané Izraelce surově zotročovat. ¹⁴ Ztrpčovali jim život tvrdou otročinou při výrobě cihel a všelijakou prací na poli. Všechnu otročinu, kterou na ně uvalili, jim ještě ztěžovali surovostí.

¹⁵ Egyptský král poručil hebrejským porodním bábám, z nichž jedna se jmenovala Šifra a druhá Púa: ¹⁶ „Když budete pomáhat Hebrejkám při porodu a při slehnutí zjistíte, že to je syn, usmrťte jej; bude-li to dcera, aťsi je naživu.“

¹⁷ Avšak porodní báby se bály Boha a rozkazem egyptského krále se neřídily. Nechávaly hochy naživu.

¹⁸ Egyptský král si porodní báby předvolal a řekl jim: „Co to děláte, že necháváte hochy naživu?“ ¹⁹ Porodní báby faraónovi odvětily: „Hebrejky nejsou jako ženy egyptské; jsou plné života. Porodí dříve, než k nim porodní bába přijde.“ ²⁰ Bůh pak těm porodním bábám prokazoval dobrodiní a lid se množil a byl velmi zdatný. ²¹ Protože se porodní

báby bály Boha, požehnal jejich domům. ²² Ale faraó všem u svému lidu rozkázal: „Každého syna, který se jim narodí, hod'te do Nilu; každou dceru nechte naživu.“

KÁZÁNÍ

Toto jsou jména synů Izraelových, kteří přišli do Egypta s Jákobem...

tak začíná nejenom to, co jsme dnes četli, ale celá biblická kniha, které se říká Druhá Mojžíšova nebo také stručně Exodus. Začíná rodokmenem. Ale nebojte se, nebudeme ho teď pitvat a rozebírat jméno po jménu: dvanáct sourozenců, jejich rodiny a jejich tatínka Jákoba. Ten rodokmen je tam vlastně jen proto, aby řekl, že navazujeme na tu předchozí První knihu Mojžíšovu a příběhy praotců: Abrahama, Izáka, Jákoba a právě těch jeho dvanácti synů. Vlastně chce jenom říct: *příběh pokračuje.*

ii.

Ale je to takové zvláštní pokračování. Kdyby to bylo ve filmu, tak se tam objeví nějaký takový titulek jako *o sto let později*. Příběh pokračuje, ale ta generace, která si ho pamatuje, už vymřela.

To platí stoprocentně o Egyptánech: Jákob a jeho synové a jejich rodiny přišli do Egypta na pozvání Josefa, který už tam byl a který už tam měl skvělé postavení. A byli přijati s otevřenou náručí. Ale ti Egyptané, kteří by si to mohli pamatovat, už nejsou

mezi živými. A ten faraó, který s nimi byl tenkrát zadobře, už se stal dávno mumií a odpočívá v nějaké výstavné hrobce nebo pyramidě.

Ale ono to působí dojmem, že ani ti Hebrejové (jak jim tady říkají) už moc nevědí, odkud sem přišli a kde se tady vzali.

Když nás začátek téhle knihy zahltí tolika jmény, tak bychom čekali, že jsou to „osoby a obsazení“, že je to výčet jednajících postav, které budeme na dalších stránkách potkávat. Ale ono ne. Tihle toho už moc nenadělají, protože umřeli, stejně jako ten faraó.

Dokonce už umřela i ta generace, která o nich snad něco věděla.

A přesto: příběh pokračuje. Přestože to vypadá, že o žádném takovém příběhu už vůbec nikdo neví.

Je jeden, který ví a který si pamatuje, co kdysi slíbil Abrahamovi. Ale o něm se tady zatím výslovně nemluví.

iii.

Hospodin kdysi Abrahamovi slíbil Zaslíbenou zemi a potomků jako hvězd na nebi.

Pokud si vzpomenete na ty Abrahamovy příběhy z první biblické knihy, tak se do té Zaslíbené země dostal. A i když mu ještě nepatřila, tak nějak si ji osahával. Na každém posvátném návrší si postavil svůj oltáříček Neznámému bohu. Všude, kde něco prožil,

zanechal něco na paměť toho. Ale pokud jde o ty potomky, tak dlouho dlouho nic.

A pak se nějak stalo, že i z té Zaslíbené země se v jedné z dalších generací přesunuli do Egypta, protože v té zaslíbené zemi byl hlad. A v Egyptě se dalo přežít. A už tam zůstali. Až nakonec skoro zapomněli, kde se tam vlastně vzali a kdo vlastně jsou.

A přesto právě teď, v tom Egyptě, se jako by samovolně začne naplňovat ta druhá část Abrahama zaslíbení, o tom, že jeho potomků bude jako hvězd na nebi, písku v moři. Možná, že ještě ne jako písku v moři, ale synové a dcery izraelské v tom dělají, co mohou.

Ta věta, kterou nám to vypravěč řekne hned v sedmém verši:

Izraelci se rozplodili, až se to jimi hemžilo, převelice se rozmnožili a byli velice zdatní; byla jich plná země.

Plodili – množili – hemžili, až naplnili zemi: to úplně doslova připomíná stvoření světa, kde Hospodin řekne Adamovi: *Plod'te a množte se a naplňte zemi.* (Gn 1,28) a znovu stejnými slovy synům Noemovým, když skončila potopa: *Plod'te a množte se a naplňte zemi.* (Gn 9,1)

iv.

Rozdíl je ovšem v tom, že synové Adamovi na počátku světa a synové Noemovi po potopě naplňovali zemi, kde (v prvním případě *ještě* a ve druhém *už*) nikdo nebyl. Synové Izraele plní to Hospodinovo zaslíbení v zemi,

kteřá už *je*: zalidněna, obydlena a kultivována Egyptany, kteří jaksí nevědí, co si o tom mají myslet. Překladaťelé se nemohou shodnout nad jedním tím veršem (v12), jestli vůči nim pociťovali ti Egyptané spíš hnus nebo strach. Nejspíš obojí.

Moderní badatelé dnes vedou diskusi, kolik těch *Hebrejů* v tom Egyptě mohlo být a jsou spíše skeptičtí, jestli to bylo skutečně tak ohromující číslo. Jenže podstatné není, jak to vnímají současní badatelé. Podstatné bylo, jak to vnímali tehdejší Egyptané. A ti to vidí dost jednoznačně.

Nakonec se k tomu vyjádří i nový faraó a pronese větu, že s nimi musíme *moudře naložit*. Taková státnická moudrost ovšem v překladaťu znamená: musíme se jich nějak elegantně zbavit. A pustí se do jakéhosi sociálního inženýrství.

v.

Ovšem do sociálního inženýrství na starověký způsob: Takže: Izraelce je potřeba jednak hodně zaměstnat, a pak je potřeba, aby se jim rodily nanejvýš tak dcery. Přiměřeně své době to nehodlá ovlivnit žádnými vědeckými metodami, ale prostě a drsně tím, že *živé* se budou rodit jen dcery.

Toto královské nařízení je na pohled jednoduché a efektivní, ale hlavní zápletka celé té první kapitoly je vlastně v tom, že celý ten účinný systém se jaksí nedaří.

On celý Egypt vlastně připomíná pyramidu. Nejenom, že uměli pyramidu stavět, ale i státní správa byla taková bezchybná pyramida: na jejím vrcholku faraó a pod ním úředníci a úředníci těch úředníků, a tak to šlo efektivně až dolů. A tak to šlo i v tomto případě bezchybně až dolů, až k zemi. A tam někde dole se to zadrhlo. Drhne to na několika málo lidech, kteří mají svědomí a dělají svou práci svědomitě a ne podle úředních instrukcí. Kéž by to tak bylo vždycky a všude, že systém, který si vymyslí něco nemravného nebo šíleného, se zadrhne aspoň na pár lidech, kterým zbylo svědomí, a nevadí, že jsou to třeba až ti úplně dole.

Ale občas se to tak v dějinách povede.

V tomto případě jsou to porodní báby egyptské, tedy porodní asistentky, které jako by složily hippokratovu přísahu skoro tisíc let před Hippokratem. A trvají si na tom, že jsou tu od toho, aby život chránily a životu pomáhaly, i kdyby to byl život nějakých hebrejských novorozeňat.

Vypravěč nám tady dokonce řekne, že to byly porodní asistentky *Hebrejek*, porodní asistentky, které pomáhaly hebrejským ženám – takže ony samy možná ani nemusely být Hebrejky. Ale to už bychom možná chtěli a (vnášeli) příliš.

Každopádně *tam nahoře* si nakonec všimnou, že *tam dole* to nějak drhne a porodní asistentky dostanou předvolání. A vysvětlí faraonovi, že hebrejské ženy jsou

takové dračice (řečeno doslova. Ekumenický překlad to eufemisticky překládá *plné života*), že vlastně porodní asistentky ani nepotřebují a porodí ještě dříve, než ony k nim přijdou.

Farao sice prská, ale to je tak všechno, co nakonec zmůže.

vi.

A tím to první dějství, první pokračování starého příběhu vlastně končí.

Kdybychom četli nějaké královské letopisy nebo nějaké historické pojednání o té době, tak tam určitě na prvním místě bude jméno faraona. A určitě tam nebudou jména dvou porodních asistentek, které pomáhají rodit přivandrovalým Hebrejům. Ale vypravěč *téhle* knihy si dá záležet na tom, že jméno toho faraona *neřekne* a první dvě jména v pokračujícím příběhu jsou ty asistentky, na kterých se nařízení onoho faraona zadrhla. Ta jména jsou Šifra a Púa. Tak ať tedy zazní i dnes.

vi.

Co s tím. Vlastně ten začátek vyprávění říká tři věci:

1. Je to ten pozapomenutý příběh, o kterém se tu říká, že pokračuje. Přestože už to vypadá, že ani ti, kteří jsou jeho součástí, už o tom moc nevědí.

Věříme a doufáme, že i my jsme také stále součástí Božího příběhu, který pokračuje, navzdory, i když i my

sami občas pozapomínáme, kdo jsme a kde jsme se tu vzali.

2. *Časy se mění.* A s nimi i vztahy mezi lidmi. A tenhle příběh je dokladem, že to platilo už tenkrát dávno. Dva národy tam spolu žily pokojně promíchány a ve vzájemném respektu. A pak je najednou všechno jinak.

Kolikrát tohle zažila i Evropa.

3. Samozřejmě je tam ta Šifra a Púa, které mají docela hezká jména, protože prý znamenají *Krásná* a *Oslnivá*, ale hlavně měly krásnou představu o tom, co dělají a mají dělat. A nějak se jí nedokázaly vzdát ani přes královská nařízení a úřední instrukce. Necht' nám jsou inspirací i dnes.

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA:

Pane Ježíši Kriste,

i my jsme součástí Božího příběhu, který pokračuje, připomínej nám, prosíme, kdo jsme, kde a proč jsme se tu vzali a co z toho pro nás vyplývá.

Prosíme, ať každý sám za sebe, tam kde stojíme, jednáme tak, jak ty nás vedeš, jak ty chceš.

Prosíme o posilu do dní zkoušek a těžkostí, ať je nám dvojice žen: Šifra a Púa, nenápadné, ale na svém místě, inspirací.

Prosíme za všechny, kteří netuší, kudy se ve svém životě vydat. Prosíme za hledající a toužící.

Prosíme za nemocné, opuštěné, umírající.
Prosíme za místa kde se válčí a vládne beznaděj.
Vstupuj do všech těchto míst a obdař je svým pokojem.

POSLÁNÍ: Žd 13,1-3

Bratrská láska ať trvá; s láskou přijímejte i ty, kdo přicházejí odjinud- tak někteří, aniž to tušili, měli za hosty anděly. Pamatujte na vězně, jako byste byli uvěznění s nimi; pamatujte na ty, kdo trpí, vždyť i vás může potkat utrpení.

POŽEHNÁNÍ:

*Ať Hospodin ti žehná
a chrání tě,
ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář
a je ti milostiv,
ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář
a obdaří tě pokojem*

KONTAKTY

Druhý sbor ČCE v Praze 3 – Žižkově

Čajkovského 1639/10,

130 00 Praha 3

tel: 739 244 619

E-mail: zizkov2@evangnet.cz

Web: <https://www.evangelicizizkov.cz>

farářka: Olga Mrázková, tel: 608 474 527,

E-mail: olimrazkova@seznam.cz

Úřední hodiny: po 17-19; (jindy po dohodě)

kurátor: Jan Šorm, tel: 776 345 275

E-mail: sorm.jan@seznam.cz

správa domů: Petr Klas, tel. 603 559 984

E-mail: domycajkov@seznam.cz

úřední hodiny: po: 8h-12h, 16h-18h; út, st a pá: 8h-9h;

čt: 8h-9h, 15h-19h

účetní: Michaela Bartošková

E-mail: michaela.zizkov2@seznam.cz

úřední hodiny: po: 16 h-19h

číslo účtu: 2700073883/2010